

Arrest

nr. 128 043 van 11 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. ALENKIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart net als haar minderjarig kind van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 januari 2010 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 23 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 28 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 29 juli 2014 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Simsir (regio Khasavyurt, Dagestan). Samen met uw man, A.(...) M.(...) (O.V. 6.563.296), kwam u aan in België op 21 januari 2010 waar jullie diezelfde dag een eerste asielaanvraag indienden. Jullie haalden hierbij aan Dagestan te hebben verlaten omdat uw man er vervolgd werd door onbekenden, vermoedelijk door vrienden van Makhtiyev Salman, die wraak op hem willen nemen omdat hij tijdens het gerechtelijk proces van zijn vermoorde neef waarbij Makhtiyev werd veroordeeld, als vertegenwoordiger van zijn familie was opgetreden. Op 28 oktober 2011 werd door het Commissariaat-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van u en uw man een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat jullie asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het cassatieberoep dat jullie hiertegen aantekenden werd verworpen door de Raad van State. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw man vervolgens een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 20 februari 2012, die jullie inhoudelijk verbonden aan jullie oorspronkelijke aanvraag. Op 22 februari 2012 werd jullie in het kader van jullie tweede asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken een 'Weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater)' betekend. U noch uw man keerde hierna terug naar jullie herkomstland. Omwille van jullie illegaal verblijf in België werd jullie op 1 juli 2014 een 'Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)' betekend en werden jullie overgebracht naar een FITT-woning te Zulte. Op 23 juli 2014 dienden u en uw man ten slotte een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Jullie huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die jullie naar aanleiding van jullie vorige aanvragen uiteen hebben gezet. Uzelf verklaart dat in maart 2014 een huiszoeking werd uitgevoerd door de politie in jullie leegstaande woning in Simsir, waarbij kogels werden aangetroffen, waardoor uw man nu door de politie wordt gezocht. Jullie vermoeden dat deze kogels in jullie woonst met opzet werden verstopt door de kompanen van Makhtiyev, omdat zij nu ook te weten zijn gekomen dat uw man destijds de politie geholpen had bij de arrestatie van Makhtiyev.

B. Motivering

U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man, A.(...) M.(...) (O.V. 6.563.296). In het kader van de door hem ingediende derde asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat Makhtiyev Salman, die tevens betrokken was bij de rebellen, werd veroordeeld voor de moord op uw

neef, en dat zijn kompanen besloten wraak te nemen op u. U verklaart in dit verband nu ook dat u destijds de politie geholpen had om Makhtiyev Salman te arresteren, hetgeen zijn kompanen in 2013 te weten kwamen, omwille waarvan ze u nu eveneens willen wreken. Daarnaast haalt u aan dat uw problemen in dit verband verergerd zijn. Zo vernam u van uw broer dat de kompanen van Makhtiyev Salman kogels in uw huis hadden verstopt waarover de politie een tip had gekregen. Op 24 maart 2014 werd een huiszoeking bij u thuis in Dagestan uitgevoerd toen de kogels die er verborgen

werden, werden aangetroffen. Hierdoor wordt u nu ook door de politie gezocht op verdenking van betrokkenheid bij de rebellen (DVZ 3e AA, verklaring dd. 23.07.2014, rubriek 15, 17 en 18).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op

fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende werd verworpen door de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw daaropvolgende tweede aanvraag, die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werd uw tweede aanvraag niet in aanmerking genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, derde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe verklaringen die u aflegt - namelijk het feit dat u nu ook gezocht wordt door de politie op verdenking van betrokkenheid bij de rebellen omdat de kompanen van Makhtiyev Salman met opzet kogels in uw huis hadden verstopt nadat zij in 2013 te weten kwamen dat u destijds de politie ook geholpen had opdat Makhtiyev gearresteerd kon worden (supra) - en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Aangaande de nieuwe stukken die u aanbrengt ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen (een kopie van een huiszoekingsprotocol dd. 24.03.2014 van de huiszoeking in uw woonst en een kopie van een attest van het onderzoekscomité van Khasavyurt dd. 26.03.2014 waarin bericht wordt dat u door de politie wordt gezocht op verdenking van bendevorming omwille van de kogels alsook wapens die bij u thuis werden aangetroffen), dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw eerste en huidige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Bovendien betreffen dit slechts kopieën waardoor

de authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat

deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Zo diende u meerdere verzoeken in tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter die geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.02.2012, 19.10.2012, 05.02.2013 en 18.04.2013, alsook een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis dat op 03.03.2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in

artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingname betreft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die worden aangehaald door haar echtgenoot A.M. In het verzoekschrift van verzoekster (en haar minderjarig kind) worden dezelfde middelen en argumenten aangevoerd als die aangevoerd door A.M.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 128 042 van 11 augustus 2014 het beroep van verzoeksters echtgenoot A.M. tegen de beslissing d.d. 28 juli 2014 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (in het kader van diens derde asielaanvraag) tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de rechtspleging

Vooreerst verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Onder het kopje ‘Ernstig en moeilijk te herstellen nadeel’, stelt verzoeker dat zijn verzoek tot nietigverklaring zeer actueel is aangezien de bestreden beslissing aan verzoeker een leven in België “ontzegd” terwijl hij in zijn land van herkomst vervolgd zal worden omwille van zijn politieke problemen. Verzoeker vervolgt dat de terugkeer naar zijn land van herkomst duidelijk strijdig is met artikel 3 EVRM. Ter ondersteuning herhaalt verzoeker zijn asielrelaas en wijst hij erop dat hij in dit verband twee nieuwe elementen heeft ingediend, onder meer ‘een origineel van pv van huiszoeking dd. 24 maart 2014 die hij op elk moment kan bezorgen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’. Hij benadrukt dat dit document een origineel betreft en geen kopie en hij is tevens niet akkoord dat de bewijswaarde van de documenten bijzonder relatief is en dat in Dagestan wegens de wijdverspreide corruptie documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn.

3.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het EVRM, voert verzoeker aan dat hij niet akkoord kan gaan met de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, herhaalt hij het voorgehouden asielrelaas en de vervolgingsfeiten, en stelt hij dat hij twee nieuwe elementen heeft ingediend, onder meer ‘een origineel van pv van huiszoeking dd. 24 maart 2014 die hij op elk moment kan bezorgen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’. Hij benadrukt dat dit document een origineel betreft en geen kopie en hij is tevens niet akkoord dat de bewijswaarde van de documenten bijzonder relatief is en dat in Dagestan wegens de wijdverspreide corruptie documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn.

3.3. In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag betreft en dat helemaal geen uitspraak wordt gedaan in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5.1. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende stukken neer: een fotokopie van een huiszoekingsprotocol dd. 24 maart 2014 van de huiszoeking in zijn woonst en een fotokopie van een attest van het onderzoekscomité van Khasavyurt van 26 maart 2014 waarin bericht wordt dat verzoeker door de politie wordt gezocht op verdenking van bendevoering omwille van de kogels en de wapens die bij hem thuis zijn aangetroffen. Ter terechtzitting legt verzoeker het origineel neer van het huiszoekingsrapport van 24 maart 2014. Volgens verzoeker had hij de "kopie" gekregen via zijn broer en heeft hij het origineel verkregen via vrienden die het meegebracht hebben aangezien het met de post veel te traag gaat en het Commissariaat-generaal een origineel had gevraagd.

3.5.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.5.3. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet (adm. doss., stuk nr. 5, "verklaring meervoudige asielaanvraag" nrs. 15, 17 en 18). Verzoeker bevestigt dit in zijn verzoekschrift, gelet op de herhaling van zijn problemen zoals hij ze uiteengezet heeft in zijn eerste asielaanvraag ("uiteenzetting van de feiten" p. 3; p. 4). Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 oktober 2011, weigeringsbeslissing die bevestigd werd in het arrest nr. 74 478 van 31 januari 2012 van de RvV.

Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt het volgende opgemerkt: "(...) Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat Makhtiyev Salman, die tevens betrokken was bij de rebellen, werd veroordeeld voor de moord op uw neef, en dat zijn kompanen besloten wraak te nemen op u. U verklaart in dit verband nu ook dat u destijds de politie geholpen had om Makhtiyev Salman te arresteren, hetgeen zijn kompanen in 2013 te weten kwamen, omwille waarvan ze u nu eveneens willen wreken. Daarnaast haalt u aan dat uw problemen in dit verband verergerd zijn. Zo vernam u van uw broer dat de kompanen van Makhtiyev Salman kogels in uw huis hadden verstopt waarover de politie een tip had gekregen. Op 24 maart 2014 werd een huiszoeking bij u thuis in Dagestan uitgevoerd toen de kogels die er verborgen werden, werden aangetroffen. Hierdoor wordt u nu ook door de politie gezocht op verdenking van betrokkenheid bij de rebellen (DVZ 3e AA, verklaring dd. 23.07.2014, rubriek 15, 17 en 18). (...) Met betrekking tot de nieuwe verklaringen die u aflegt - namelijk het feit dat u nu ook gezocht wordt door de politie op verdenking van betrokkenheid bij de rebellen omdat de kompanen van Makhtiyev Salman met opzet kogels in uw huis hadden verstopt nadat zij in 2013 te weten kwamen dat u destijds de politie ook geholpen had opdat Makhtiyev gearresteerd kon worden (supra) - en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. "

Verzoeker betwist niet dat hij in zijn derde asielaanvraag "louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd", doch stelt dat hij thans een origineel PV heeft van een huiszoeking die hij op elk moment kan bezorgen aan de Raad en hij niet akkoord is dat de bewijswaarde van de documenten bijzonder relatief is en dat in Dagestan wegens de wijdverspreide corruptie documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Daargelaten de vraag waarom verzoeker het origineel document niet voorlegde bij het indienen van zijn asielaanvraag, temeer dit niet zijn eerste asielaanvraag is, wijst de Raad er op dat hoe dan ook, ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en zijn bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief is, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling

in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de mate verzoeker niet akkoord is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name dat de bewijswaarde van documenten uit Dagestan relatief is, wijst de Raad er op dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Russische Federatie Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen") steunt op objectieve bronnen en verzoeker deze informatie niet ontkracht met ongestaafde beweringen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de medische problematiek van zijn echtgenote, benadrukt de Raad dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen of deze van zijn echtgenote in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt hierover immers het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker deze problematiek niet kan aanhalen als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij of zijn echtgenote voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

3.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt dat hij vreest in geval van terugkeer dat hij zou worden mishandeld of vermoord door de belagers en dat hij derhalve verwijst naar zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Verzoeker brengt derhalve geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

Dienvolgens wordt geconcludeerd dat (ook) verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS